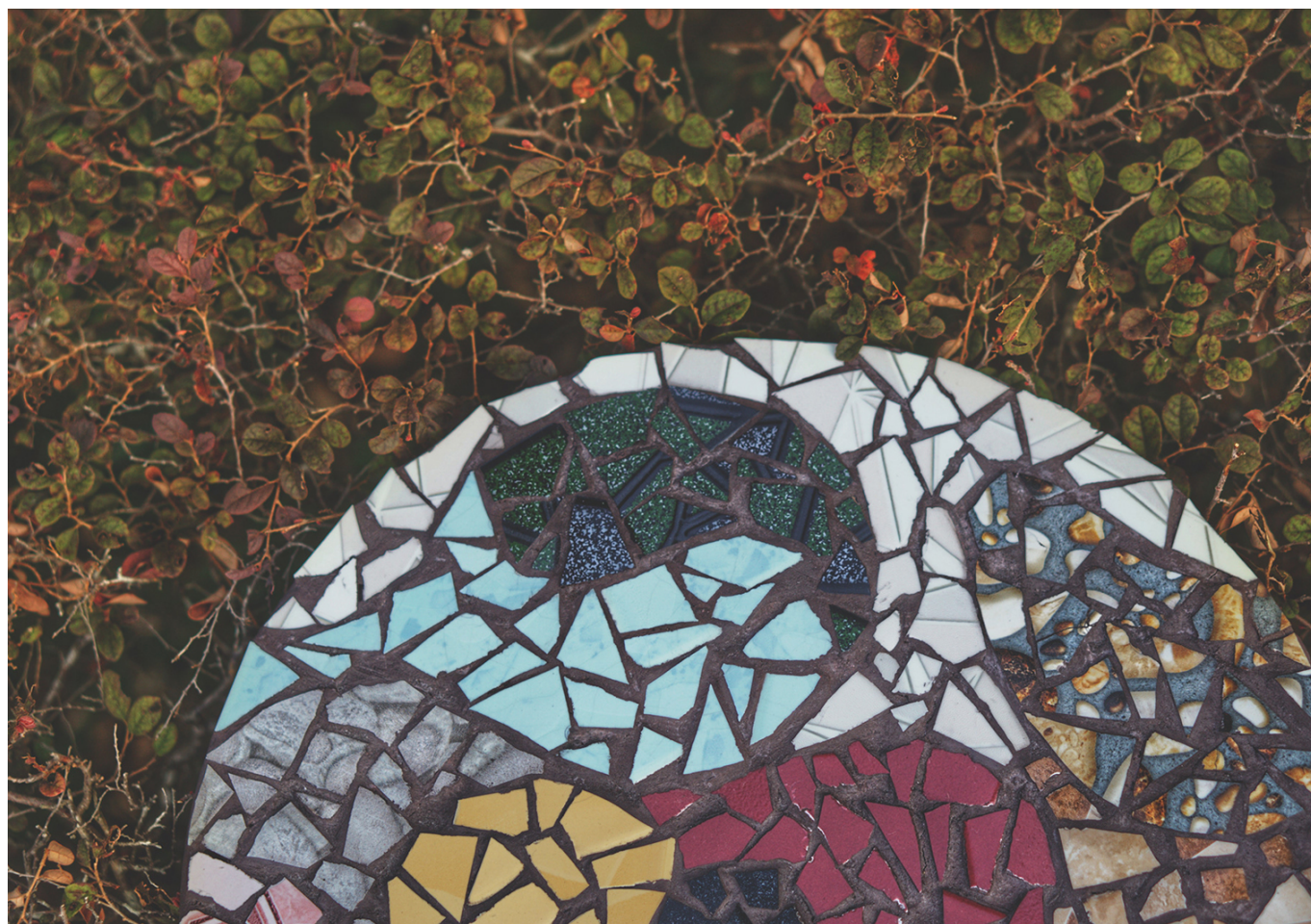

Тема номера: Світ у кольорі

РЕДАКЦІЯ VERBUM

23 ЖОВТНЯ 2019

Шановні читачі! Наше бачення світу – це не тільки зустріч фізичної реальності з особливостями зору. Засмучені, ми бачимо все в похмуріших барвах. Нас приваблюють яскраві контрасти. Соковиті відтінки викликають усмішку. Культура пов'язує з кольорами цілі ідеї: чистоти, пристрасті, свіжості, невизначеності, втрати. У цьому номері «Вербуму» ми намагаємося схопити різнобарв'я, яке нас повсякчас оточує, і зануритися в нього, щоб, можливо, трохи краще зрозуміти власне місце в цій мозаїці.

Розпочинається випуск текстом отця Маріуша Возняка ОР, священника й фотографа. Він розповідає про світлини у сепії, яка переносить сфотографований світ у якийсь напів магічний вимір. Розглядаючи сепійні зображення, «ми пізнаємо світ, що проминув. Це спілкування із чимось летким, як сам час, проте схопленим і втриманим – чи на фотоплівці, чи на карті пам'яті, а зрештою на фотографії, яку можна взяти до рук».

Соломія Щур пише про насичені кольори італійських міст – Венеції, Таорміни й Остуні. З кожної подорожі ми привозимо пам'ять про звуки, запахи й барви, на фоні яких розгортаються події. Іноді ж ці деталі такі виразні, що стають самостійними персонажами: особливий відтінок води, білі стіни міста, що зливаються з випаленим до білого небом, сяйво динь, схожих на маленькі сонця. У тексті йдеться про жовтень – точніше, про кілька жовтнів – та його відтінки зовсім інші, ніж у наших краях.

Вікторія Семенова пропонує читати кольори літургійного вбрання як знаки, які провадять до стосунків із Христом. Ідучи від білого до чорного, від повноти спектру до цілковитого браку світла, вона показує, як забарвлення священницьких шат актуалізує періоди літургійного року й доповнює чуття віри люду Божого. Можливо, середньовічна думка, за якою «барви літургійного одягу мають нагадувати священникові, що він молиться за цілий світ», не була такою вже й хибною.

Розмова з Євгеном Пілецьким починається з нейробіологічних концепцій сприйняття кольору, однак уже скоро переходить до цікавіших філософських запитань: про те, що насправді є, про нашу взаємодію з реальністю, про суб'єктивний досвід і його зіставність із тим, що перебуває поза нами. Він погоджується, що це запитання, на які сьогодні, ймовірно, не можна відповісти (якщо однозначна відповідь узагалі є), але саме з таких запитань і народжується пізнання.

В останньому тексті випуску Богдана Матіяш підходить до кольорів із метафоричного боку, розмірковуючи про сутінкову зону, яка є в кожному з нас. Природні сутінки – це час, коли тяжко розгледіти відтінки, а речі стають невиразними й незнайомими. Увіходячи в сутінки власної душі, ми байдужіємо, черствіємо до навколишнього світу й людей у ньому – і втрачаємо можливість бачити повноту барв, зібраних у Божій палітрі.

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in
/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php on line **284**